

Il·lustríssim senyor alcalde, autoritats, Senyores i Senyors,

En primer lloc, voldria agrair a l'Ajuntament de Salou el gran honor que m'ha concedit al convidar-me a ser pregoner de la Festa Major del 30 d'octubre, una consideració que em costa pensar que mereixo, doncs amb ella se'm situa al nivell d'altres persones que m'han precedit i que de ben segur tenien molts més mèrits que jo per estar aquí un dia tan senyalat. Honor, d'altra banda, no tan sols pel que representa l'esdeveniment en si, que ja és molt, si no pel significat que té per al municipi aquesta festa i aquesta data, que commemora el moment en què Salou va aconseguir, administrativament parlant, la seva independència municipal.

I dic administrativament, perquè ningú ha de pensar que Salou no havia existit com a entitat particular abans d'aquesta data, doncs és ben sabut per tothom que això no és cert. La segregació li va suposar el naixement com a municipi independent dins del mapa polític, però un municipi independent de vegades no és més que el fruit d'una evolució lògica; la veritable independència ve donada per la Història. Una història singular, ancorada al passat, un camí comú amb una trajectòria conseqüent i un objectiu de futur compartit. I això Salou ho té.

Salou, com ja sabeu, té una història molt llarga. D'ençà que el Dr. Salvador Vilaseca va identificar les restes d'uns primers pobladors prehistòrics al terme municipal, ha passat molt de temps, i ara sabem que després d'aquests en van venir d'altres; ibers, cartaginesos, grecs, romans, sarraïns, cristians... Però no us vull avorrir fent un repàs a tota la història de Salou, que de ben segur altres ja hauran fet, o que ja coneixereu. Mireu, la meua relació amb Salou, va començar ben aviat, com li va passar a molta de la gent de la meua generació, que per un motiu o altre havíem fet cap a Tarragona. Una relació que associo amb moments ben feliços. L'estiu, les vacances, la platja, sortir de festa, les discoteques... Tanmateix, a vegades, aquest record de tants bons moments relacionats amb aquest gaudi festiu, ens emmascaren altres aspectes de Salou que, almenys els que som de fora, hem tardat més a distingir, i que es mereixen un espai molt més gran a la memòria, o més ben dit, en el nostre coneixement particular.

Salou és una ciutat amb un patrimoni excepcional, de tot tipus, arquitectònic, històric, artístic, arqueològic... i ara mateix compta amb persones, a l'Ajuntament, que això ho tenen molt clar. Avui dia no sempre es pot tenir la complicitat dels que ocupen càrrecs públics, per defensar el passat o la història, per redescobrir d'on venim, que ens fa iguals o diferents, per mostrar aquesta riquesa. Ans al contrari, quants cops aquests temes queden relegats davant d'altres interessos més immediats! Us puc dir que l'arqueologia, que és allò al que jo em dedico, es veu o s'ha vist, a cops, com un impediment per al progrés. Quantes vegades hem sentit que allò que trobàvem no eren més que pedres i més pedres que no deixaven avançar! I encara més si el progrés s'associa amb la necessitat urbana. Però aquestes pedres, senyores i senyors, ens diuen d'on venim, ens diuen per què ens sentim bé a un lloc concret, ens fan, entre altres coses, pertànyer a un col·lectiu o l'altre. I s'han de defensar. I mostrar. I sentir-nos-en orgullosos. I com deia abans, a Salou això s'està fent.

Teniu la sort de viure a un municipi jove i alhora amb una història mil·lenària. I com a municipi jove ha d'haver-hi un interès per recuperar els símbols d'identitat que fan aquest poble únic i diferent, alhora que part d'aquesta terra comuna. Una terra, la nostra, forjada al llarg dels segles gràcies, sobretot, a què ha estat una terra d'acollida per a tots els pobles que l'han volgut convertir en la seva residència. Una terra de mestissatge. I això és també Salou, un lloc d'acollida per a totes i tots aquells i aquelles que se senten salouenques i salouencs, vinguin d'on vinguin. I això no ve d'ara. I us explicaré per què. Ja us he dit abans que a Salou teniu un patrimoni arqueològic important. Però d'aquest, si m'ho permeteu, jo destacaria un lloc, que per les seves característiques és molt especial. Ho és per mi, ho és pel meu equip, que ja se l'ha fet seu en part, però ho ha de ser també per vosaltres.

Es tracta del poblat de la Punta de La Cella. Fins i tot fa poc us hagués dit el poblat ibèric de la Punta de la Cella, com era més conegut, però ara ja no m'agrada tant, aquesta definició. La Cella, una autèntica ciutat situada al capdamunt del Cap de Salou, al paratge dit Punta de la Cella o Torre Alta, just a tocar de la platja de la Pineda, és l'única mostra d'arquitectura preromana que tenim, ara com ara, en aquest litoral, i aquesta entre altres característiques, el fan únic al territori.

Quan vam començar a treballar a La Cella no sabíem ben bé que ens hi trobaríem. Com us deia, pensàvem que era un poblat ibèric força malmès. Però vam tenir una sorpresa molt agradable, doncs la destrucció no era tanta com ens havien fet creure. Així, des del 2010, any rere any hem anat avançant en la seva descoberta, i ens hem trobat que La Cella, possiblement la primera ciutat realment constituïda com a tal a l'actual terme de Salou, era diferent de les altres del territori, no era veritablement un poblat ibèric. Hem vist que ja era una ciutat d'acollida, on possiblement hi vivia gent de moltes procedències: grecs, cartaginesos, ibers, tots junts, generant aquest mestissatge que va convertir la Cella en un lloc ric, on de ben segur es parlaven diversos idiomes, i on la riquesa provenia sobretot del comerç, com ho demostren les troballes que hi hem fet. Els productes arribaven de Sicília, de Cartago, de Massalia, l'actual Marsella, de Grècia, però sobretot d'Eivissa. Àmfores plenes de vi, salaons, vaixel·la de luxe, teles, perfums, tot allò que la societat volia i podia comprar. És clar, això també ho feien els ibers, als seus poblats, però que té aquest lloc que el fa diferent? Jo us ho diré: una arquitectura diferencial, molt poc ibèrica. Sabeu com són de grans les cases dels ibers? Com a molt, tenen uns 25-30 metres quadrats. Sabeu quan té la més petita de la Cella? 90, 100, fins arribar algunes als 120. La seva distribució interior; el seu urbanisme, també singular; els objectes conservats, de procedències tan diverses; en definitiva, aquesta seria una ciutat molt rica, cosmopolita, i molt diferent de tants poblats ibèrics coneguts. Tot això us dóna, sols en aquest lloc, un patrimoni excepcional, el vostre passat urbà més llunyà, del que n'heu d'estar orgullosos.

Com que no us vull avorrir més, per acabar només us apuntaré una cosa. No fa molt rellegia una obra escrita en època romana, però copiada d'un llibre de viatges de fa més de 2500 anys: l'Ora Marítima. A partir del vers 512, el seu autor, el poeta Aviè ens diu: "Després d'això, les arenades s'aclofen en una gran extensió, en les quals s'alça, temps enrere, la ciutat de Salauris, i també hi estigué, antany, l'antiga Cal·lípolis, aquella Cal·lípolis famosa que, per l'elevada i excelsa alçada de les muralles i pels seus cims, s'enlairava cel amunt, ella que, amb l'àmbit del seu solar immens, cenyia, per ambdós costats, un estany, sempre fecund en peixos. Després, la ciutat de Tàrraco". Jo fins i tot avui m'atreviria a dir que aquesta famosa Cal·lípolis, com l'anomenava Aviè, ha de ser la vostra Cella, encimbellada sobre els penya-segats del Cap de Salou, enlairant-se sobre el mar, aquell primer Salou, que ara hem retrobat, per a què en poguéssiu gaudir i sigui un orgull per tots vosaltres.

Moltes gràcies per haver-me escoltat i gràcies pel privilegi d'haver-me convidat a fer aquest pregó.

Molt bona Festa Major del 30 d'octubre!